

Գ. ԳԵՂԱՐ ԴՈՒՆԻ ԷՅ

ԾԱԿԱՍՏԱԿԷ

891.99

Գ-42

ԾԱՂԿԱՍՏԱՆ

Բ. ՇԱՐՔ

891.99

Գ-ԿԶ

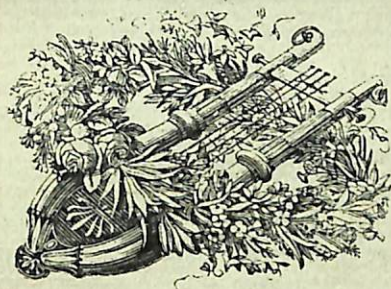
01 JAN 2009

09 NOV 2011

Գ. ԳԵՂԱՐՔՈՒՆԻ

ԾԱՂԿԱՍՏԱՆ

Բ. ՇԱՐՔ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

«ՀԱՅ ԾԻՍՆ»-Ի

1927

1001
(409)

13824

18 MAR 2013

25268

ԳՐԱԿԱՆ ՈՒԹԻՒՆ

ԿԵԴՐՈՆԱՏԵՂԻ,

K. Kegarcuni

Campo S. Silvestro 1084

VENEZIA

A. Der-Kévorkian

B. P. 1060

LE CAIRE

46264.69

ՄՈԼԵԽԻՆԴՆԵՐ

«Տարբեր-իւնն, այ», յէջ է
Այ՛ է՛ ու Կայտարին,
Դու ապաւինե՛ տար ինչ զարնեա,
Իսկ ես Կարն՝ ապաւինե՛»

ԱԶԵՐ

ՎԻՃԱԿ

Միւրամի մորչէ մ'այսօր կտրեցի ես սրիմզս: Եւ երբ դամակիս շեղքով լուսնի պէս շողոտ՝ ծայմատաղերը ծակեցի ամօր, հրվարդ շրթներով եօթմ աղուոր կոյսեր վրան ծաղկեցամ:

Վիճակնաշուրով թրջեցի ես զայն ու անեմոնով երբ պսակեցի, աղջիկներս բուրեան կարմիր կապած թագ, դարձան մրգաթուռ հարսնուկներ չքմաղ:

Ու երբ պապակած շրթներուս դրի սրիմզս

դալար, սրիմգէս ի վար դաշտերում վրան
արեւմ հոսեցաւ: Եւ իմ հարսնուկներս արը-
շիւ ու ծիծղում, ծափող ծիծերով շուրջս քո-
ղամերկ պարեւ սկսան:

Բայց, անոյշ, երբ ես յիշեցի ամուսնոյ
ամդարձիկ, դժմիկ ցաւովս խոցուած, ամոռն
արտասում ուռիներ դարձան:

ՍՊԱՍՈՒՄ

Բոլոր օրը կամուրջին քովը նստած սպա-
սեցի գալուդ:

Արեւամուտին, թեւահատ՝ միմակս անցայ
կամուրջը: Երգը դադրած է հիւղիս մէջ պա-
րելէ: Բերած ծաղիկներդ ալ դեղնած՝ ծիծաղի
մը պէս, իրենց ցուրտ ստուերը կը պտտցնեն
դէմս: Ու սրիմգս, փոշոտ ամկիւմ մը ձգուած,
վշտահար որբի մը աղապատանքով՝ կը մայի
իմծի:

Եւ ես, հինցած վերարկուիս խեղճուկ
տեսքը մոռցած, նստած կը մտածեմ՝ թէ
իմչո՞վ եղայ լքուելու արժանի:

ՎԵՐՅԻՇՈՒՄ

Առուակնափը մատած՝ ի զուր փորձեցի
կաւով կաղապարել պատկերդ՝ սիրունիս:

Ահա թեւեր՝ որ քուկիմներուդ չեմ մա-
միր: Դէմք մը՝ որում ծամօթ չեմ: Շրթներ՝
որ հողիմ լեղի համը կու տամ՝ երբ շրթներս
իրենց կը տամիս:

Ի՞նչ կրնայիմ ըմել սա մատներս որ
սրիմզիմ ծայնատաղերում վրայ մի քանի
զուարթ խաղեր ըմել սորված եմ: Եւ կապել
ծաղկեփումջեր սիրածներում համար:

Ահսոս, ի զուր փորձեցի սրնգահար տղու
մատներովս ունեմալ քեզ: Շիմեցի թեւեր՝ որ
սառն եմ: Շրթներ որ հողիմ համը կու տամ
շրթներուս: Մարմիմ մը՝ իրաւ թէեւ գեղա-
զամգ՝ բայց դազաղի մը պէս կը բացուի
դէմս:

ՀՊԱՐՏՈՒԹԻՒՆ

Ես այսօր զրոյց ըմբելով ծառերում հետ,
կացիմովս անտառէն կը կտրեմ հացս:

Որքան թանկ կ'արժէ քաղցրաւենին սա
մուռին՝ որ կը մարէ ծարաւս: Քրտիմքովս
թրջած հողին վրայ է որ կը կոխեմ:

Յոգմած երբ կը մտնիմ՝ կը սիրաբանեմ
քովիս ծաղիկներում հետ: Կը ծայմակցիմ
սրինգովս՝ թռչուններու երգին, ու սիւզը խա-
ղալով մազերուս հետ՝ կը չորցնէ քրտիմքը
ճակտիս:

Դու՝ իրիկունը փայտախուրճը շալակս
վերադառնալս երբ տեսնես, պիտի ծիծաղիս
վրաս ու սիգաս փերեզակովդ որ ուրիշին
հացը զրպանած գաւազամը ցօճելէն կը դառ-
նայ տուն:

Բայց ես իմ քրտիմքիս բռնովը հպարտ,
շուկայէն պիտի անցնիմ պարզերես, ուրախ
ուրախ դիտելով շուրջս ու քու հեզմածիծա-
ղիլ ալ շոթալօրէն՝ ժպիտով մը պիտի պա-
տասխանեմ:

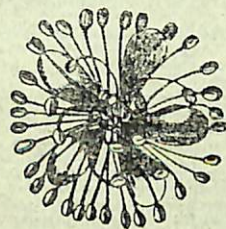
Ե Ս ՈՒ Դ ՈՒ Ն

Դու հիմա կիմնես փերեզակի մը, ես
նորէն գլխարաց, լուսնագուարճ ազատ տղայ
մը:

Այսօր, նստած արեւու լոյսով թզենինե-
րու շուրջը, զուարթ պարերգներ կը սրնգնա
խաժակ սիրունիկիս համար: Կը պարպեմ իր
մատուռակած բաժակը ու քանի դեռ լոյս է
կ'ուտեմ մատներովս քաղած թուզերս թարմ
ու հասուն: Մեղրահամ ամուշը ամոնց, կը
պոռթկայ շրթներէս դուրս ու կ'օծէ թուշս:
Ու նոր կտրուած, իրենց կոթումներէն ծորող
կաթը կը ծեփէ մատներս:

Իսկ դու, լճնէ կ'ըմես հիմա:

Ցորեկը նստած քսակներ կը կարես մե-
ծապատիւ մարդուկիդ արծաթներուն համար:
Եւ գիշերը կը լափես ու կը պճմուխս, փերե-
զակիդ բերած ազմիւ խարդաւանքը, փերե-
զակի կիմ:

ԴՈՒ ԵՒ ԻՆՔ

Կը համոզիալիմ՝ ձեզ յաճախ՝ թեւ թեւի
կը շրջիք: Կատարեալ զոյգ մը, քանի որ
ամբողջ է իսկ դու ամբարողը, զորս մար-
գարիտներ կարծելու հասի ալ թերահաս չես,
սիրում տիկին:

Կը հասկնամ: Քանի որ ես փերեզակի
մը վաստակը պիտի չբերէի քեզի, դուք քու
սիրական բերեղներդ պիտի չունենայիր
պճմունքով համար: Եւ զրկուած պիտի ապ-
րէիր պէտքերի ամբողջ հաճոյքէդ:

Եւ իսկապէս մեզմէ աւելի ծիծաղելի զոյգ
մը պիտի չքալէր արեւում տակ:

46864-63

1001
409

ԵՐԳԸ

Կ'ամացնիս գլխահակ, առանց մայելու
իմծ: Կ'ամաչե՞ս:

Դու հիմա կը զգաս՝ թէ իմ՝ աղքատ գա-
րումս աւելի տաք է ու ամուշ, քան հարուստ
փերեզակի մը աշունը:

Մտամոլոր՝ սիրոյն գացիր բորբոսած փե-
րեզակի մը ճարպաթաղ սրտին: Մէր՝ սի-
րական ճահիճներում՝ վարդ չի ծաղկիր:
Աշխարհումս, սիրոյ բոյնը երգչին սիրտն է
բերեղ: Սիրելի՛՜ արուեստն է իր գեղահրաշ,

Իսկ գեղուղէշ կիճն՝ ամփոխարինելի շնորհն
իր երգիւն:

Դու իմ առջի սիրունիս եղար, միմչ ճա-
ղատ փերեզակ մը՝ իմ յաջորդս: Իմ բերամս
որ դեռ թաց է գարնան մեղրով: Թեւերս՝ որ
դեռ ունիմ առուզութիւն՝ կուրծքիս վրայ
փշրելու դիւրաբեկ գօտիմ կոյսերու: Իսկ քա-
ղուած միրգ մը, որ կը դառնայ շրթներուս
վրայ, ամթառամ երգ մը արեւուն տակ, կիմ,
ըսէ, գտա՞ր ըմտրած մարդուկիդ քեզի բերած
պերճ ու բազմերամզ պանծոճամբներուն մէջ:

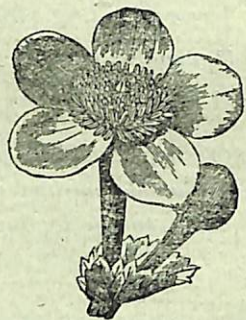
ՀԱՄԲՈՅՐ

Ամոյշ, կ'ըսես թէ զիս ան չես սիրեր:
Կարելի է:

Բայց ինչո՞ւ երբ ճամբան կը հանդիպիմք
իրարու՝ կը խոճարհես աչերդ աղու: Երբ կը
լսես լուսնորդիկիս ծայմը համարձակ, կը փա-
խիս հեռու:

Եւ այսօր, բազմական եմք մեմք ուրիշի
խմճոյքիմ: Ես մագերը փայփայեցի դատրի-
կիդ՝ դու սարսուղիւր ու աչերդ խոնաւ, դըս-

տըրկդ սեղմեցիր կրծքիդ ու համըռուեցիր։
Ու իմ ծարուած սիրտս հեռում, համըռոյրիդ
ամուշովը տամկացաւ։

ՎՏԱՐՈՒՄ

Ա՛լ վերջացուցի երգդ։

Պիտի մոռնամ այն օրը ուր ես քեզ տեսայ, և բոլոր ամոնք որ կապեցիմ զիս քեզի։
Դու ալ, ա՛լ պիտի չգաս։

Ձեմ սիրեր մագերդ որ ուրիշի մը մատնեռում տաք շոյամբը պիտի ունեման։ Շըրթմերդ որ ուրիշ բերանի մը համըռոյրին կծու համը պիտի տամ իմծի։

Սիրով ու երգով քեզ ուզեցի կապել,

քմքուշ երազ մը որում վրայ ծիծաղեցար՝
սիրտ քայքայող լուրժեամբ։

Ալ մի սլքտար դրամս առջին։ Գնա՛, լինջ
կը փնտռես, աս՝ փերեզակի մը կը պակը չէ։

ԶԱՐՀՈՒՐԵԼԻՆ

Կրկին եկար դրամս քով։

Դուռնս գոց է։ Շեմիս մատած արցունքներ
ըովը կը հիւսէ իր ցամքը կախարդիչ։

Դնչո՞վ վանեմ զայն, հայր իմ՝ ինչո՞վ։

Ես քեզ կը համչմամ կիմ, երէկ ժպտա-
լով էիր խաղում խաղդ գլխիս։ Այսօր, մոյմն
ես փորձում խաղալ լալով։ Եւ ես՝ երիտա-
սարդի բազուկներովս, տկար եմ ու ամճար
վռնտելու քեզ։

Խ Ա Չ Ք Ա Ր

Հեռու, խոպամ ամկիւն մը, տատասկմերով ու բեմումաներով ստուերուած սալքուած հարթ գերեզմանը, մոր փթթած չքմաղ հարսմուկի մըն է որ զիտցաւ իմքզիմքը սիրցնել, հիւսել տալ սիրավառ երգեր իրեն համար:

Ան ծնաւ ու ծաղկեցաւ Արարատի մէկ կողին ուր, ունկմդիր, մոմավարդերը կը բոցոտին զուարթալոյս, ծիրանիները կը պտղին ոսկեխարտեաշ արեւիկներով:

Շատ կը սիրէր գոհարներով պնտուիլը ու

մոռցաւ սիրականը որ իրեն համար սիրապերճ տաղեր կը սրնգէր քովը մստած: Եւ օր մըն ալ, արեւ տալու համար արեւը տուաւ վտարամղի հոս, ուր տժգոյժ մահիկին տակ մոռիները իրենց սեւ շուքը կը հսկեն: Ամոր համար է որ իր գերեզմանը հարթ մնաց, անամուռ, ւքուած:

Անկարեկիւր բայց մեծաշուք յուզանկաւորութիւն մը ըրին իրեն: Զինքը թաղեցին իր գոհարեղէններովը հարուստ՝ սակայն դազաղին վրան ծաղիկ մը փեթրտող չեղաւ, և ոչ ալ մէկը սրտէն խլեակ մը ամոր հետ թաղեց, աճապարամքով հողը տուին վրան:

Ունկմդիր, մի լար ամոր վրայ: Տատասկմերով բեռնաւոր սա հարթ հողը շատ ծամը է արդէն իր փոքրիկ մարմնոյն որ գեղուղէշ կը պսպղար արեւուն տակ:

Քանի մը ծաղիկ թող, բարեկամ, եթէ
 ունիս, հոս իր զարմանալիոր սմարիմ։ Ամ
 գեղեցիկ էր, գիտցաւ սիրցմեւ իմքզիմքը, սի-
 րավառ երգեր հիւսել տաւ, և յիշէ իր ամուսնը
 որ Անգիմէ էր։

ԳԵՐԵՋՄԱՆԻՆ ՔՈՎ

Հիմա կըմամ ըսել ամէն բան։

Դու մեռար, բայց ես կը սիրէի քեզ ու
 չէի ուզեր որ մեռնիս, և ահա կը փորձեմ
 ապրեցնել քեզ ու ապրիլ։

Ձարացայ ես քեզի՝ շատ չար։

Ձուզեցի տեսնել ու հասկնալ քեզ։ Դու
 կը սիրէիր, ու պէտք չէր որ ըսէիր այդ ինձ։
 ես չճամչեցայ քեզ։

Պէտք չէր որ տեսած ըլլայի։ Պէտք չէր
 որ ես սիրէի քեզ։ Պէտք չէր ալ որ վշտացը-

մէի: Եւ պէտք չէր, պէտք չէր որ — ես կրէի
սիրտմ այս սիրավառ:

Ազատ, համարձակ հիմա կը մայիս
պատկերիդ: Աղոտը էիր ու բարի՝ շատ աւե-
լի աղոտըցած ես հիմա, և մեզմէ ոչ մէկունմ
ես: Ոչ իմա՝ որ չարչրկեցի քեզ և ոչ ալ այն
խեղճ մարդուն՝ որ մարմինդ գերեց, և աս
իմ մխիթարութիւնս է:

ԿԱԿԱԶՆԵՐ

«Ի՞նչ հոգ լի էս շուրհէ՛
գահէ, ախահո՛ւս երկինքն է
ինչ լա՛գ, երկրաբո՛ւնք բոլոր
պեռա՛նիւնն է ի՛մ, և դաշտերն
— լեռներն՝ պալատս ընդարձակ:»

ՂԱՍՆԻ

ՏԱՊԱՆԱԳԻՐ

ԱՔՐԱՆՆԵՐ Գ.Է

Անցորդ, բարեկամս, զիս որ կը գտնես
հոս անուպատիւ եզրը աւագակոյտի մը տակ
թաղուած՝ Արտաւազդն եմ որ Նայիրիւ սի-
րատարփի մռնեմիներուն շուքը արքայ մը ծնայ:

Ես ծիրամիս՝ սրնգապանակս ըրի: Ու
թագաւորութիւնս՝ սիրունիներուս հետ մորե-
միներուն շուքը երգելով ու պարելով անցուցի.
անոր համար է որ գահս թէեւ կիսաւեր՝ բայց

ամուսն յաւերժացաւ ու դափնիներով է պը-
սակուած սեւաքախտիս յիշատակը:

Նեղոսի գեղապերճ տիրութիւն իբր ընծայ
գիս գերեցիմ և որ գիտցաւ գեղովմ աստուա-
ծային պարտեւ արծիւները գոռոզ:

Աւազներու այս ովասիսիմ մէջ ուր ար-
մաւեմիները իրենց զմրուխտէ թեւերը կը տա-
րածեն, եղկելիս հեզմելու համար յաղթա-
կամները՝ վեհամեծծօրէն շղթամներս ոսկիէ ըրիմ
ու բնակարանս՝ արծաթէ վամդակ մը՝ դրուած
զահիմ ոտքը պերճածիմին, երկրպագու ար-
ծիւներում քով:

Օր մըմ ալ արեւը խաւարեցուցիմ և ես
ալ չկրցայ ապրիլ յաւիտեանական խաւարիմ
մէջ:

Եւ հիմա, իմ ստորերկրեայ կեանքիս
ուրախութիւնը՝ երկրայիմ կեանքիս մէջ գեղ-

հիւսկէն պերճութիւններուս հետ՝ լիաշուրթմ ու
զուարթ խմած թագաւորութիւնս է, և գեղա-
հունչ երգերուս արծազամզը՝ զոր դեռ կը
լսեմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴՈՒԹԻՒՆ

Հօրս տունը մեղ կու գայ այլեւս իմծի,
ոչ ալ մօրս հեքեաթները կը գրաւեն զիս:

Հիմա երգ մը պարուրած է իմ ամբողջ
գոյութիւնս: Ան կը հոսի բացուող արեւուն
հետ՝ արեւու պէս կը փթթի, կը պտղի դէմս:
Ան իմ հաճոյքս է ու տէրս է:

Յորեկը արեւուն տակ մատած, գոյն գոյն
խաղեր ըմելով ամոր հետ կը հրճուիր: Գի-
շերներ ալ կամ, որ ամ կու գայ իմծի ու
անկողինս ծաղկով ու մրգով կը լեցուի:

Հիմա ալ երիտասարդ մանչ մըն եմ ես:

Աշխարհի լայն ու երկայն ճամբաները կարճ
ու մեղ կու գան իմծի:

Զեմ սիրեր քալել:

Կ'արհամարհեմ խաղաղ տունը հօրս ու
գուրգուրանքը՝ խամղակալթ մօրս:

Կը սիրեմ կրակով խաղալ:

Հաճոյքներս եմ՝ յամողգն ոստումները
գահաւամդէ գահաւամդ ու զլորումները փո-
շեթաթաւ:

ԵՐԱՆՈՒԹԻՒՆ

(Նայելեն Իսահան-Բէն)

Գիտէեղջիւրը կը կրեմ գրականս:

Ձեմ ճամչեր պարտք, չունիմ իրաւունք:
Քմայքմեր ալ չունիմ:

Բոլոր անոնք որ կը մատչին բերնիս՝
Կանուլ եմ ու հաճելի:

Յոմ՝ ուր կը հասնիմ մատելու՝ կակուղ է
ու աշխարհի ամենաբարձր տեղը:

Ապրող միամտերուս մէջ՝ չկայ պատուա-
ւոր, չկայ ամպատիւ, աղքատ ու հարուստ:

Իշխանաւոր ու ստրուկ չեմ տեսներ շուրջս՝
ոչ ալ իշխանութիւն ունիմ:

Սեփականութիւն չեմ ճանչնար՝ սեփա-
կանութիւնս մերկ մարմինս է:

Ձեմ գիտեր թէ՛ որոնք է ամ անկողինը՝
ուր կ'արթննամ և սէրը՝ զոր բաժնեցի: Կ'ըն-
թրեմ՝ տեսած ու քաղած մրգովս ու կը հար-
բիմ՝ գտած մոռիս գինիովը:

Չուարթութիւնը ամէնուրեք կը համակէ
գիս:

Երիտասարդ եմ, երզը անդադար կը հոսի
շրթներէս ու ճմնղուկներու ճռտողիւնիմ կը
յաջորդէ լուսնապար գիշերը անզգալաբար:

Կը ժպտիմ ամէնուն, կը ժպտի ամէն բան
շուրջս:

Կ'ընտելանամ ամէն պատահարի հետ,
կ'ընտելանամ ամէնը ինծի հետ: Եւ շուրջս՝
ամէն գոյութիւն կը կորսնցնէ իր արժէքը՝
ՄԱ՛ՀՆ, անգամ:

Ու կը մնամ՝ միայն Ե՛Ս, յաղթական,
ամէնատէրս:

ԱՆԱՌԱԿ ՈՐԴԻՆ

Մախեցի բոլոր հօրեմական ժառանգու-
թիւնս: Ալ ոչ իսկ շիւղ մը մնաց ամկէ ինծի՝
և կ'ըսեն թէ, ես շոայլ, անառակ որդի մըմ
եմ:

Վճարեցի բոլոր պարտքերը զիշերմերուս,
և զամոռն՝ զոր արհամարհելով զիս բոլորող-
ները՝ վայելեցի արեւու լոյսիմ տակմ իսկ:
Եւ դէպի խրճիթս ստիպուած եմ ոտով անց-
նիլ այսօր սա համբէն՝ զոր սովոր էի երթալ
ծիով՝ բարձրէն մայելով վար:

Պարտասում՝ արեւում տաքէմ ու երկայն-
 մութեմէն ճամբում, երբ հասայ աղբիւրին
 քով, ապաստանեցայ քովն ուռնացած հաս-
 տաբում սօսիին շուքը: Ու մտած կը համրեմ
 անոնք որ վեհամեծմութեամբ չուզեցին առնել
 ինձմէ, լայնաթեւ սօսիին շուքը՝ ուր մտած
 կը կազդուրեմ յոգմած անդամներս: Ու կ'ըսեմ
 թէ ես, ա՛յ ընչազուրկ, խեղճ աղքատ մըն եմ:

Իրիկմամուտին, գիւղացիք դաշտերէն դար-
 ծին զիս մտած տեսան սօսիին շուքը ու
 ողջունեցին հօրս ամուսնով: Եւ կ'ըսեմ թէ ես
 շոյալ որդի մ'եմ՝ ա՛յ ժառանգազուրկ:

Գիւղ մտած պահուս, երգ մը դիմաւորեց
 զիս: Իմ երգս էր, դրացուհիիս կարմիր շորթ-
 մերում:

Մտայ տուն: Միրուհիս դրամ քով մտած

կը սպասէր դարձիս: Ժպտով ու համբոյրով
 ողջունեց մէ զիս, ու վզէս կախուած մանեակի
 մը պէս՝ մտած է ծունկիս: Եւ յիմարմերը
 կ'ըսեմ թէ ես վատներ եմ ամէն ինչ ու ալ
 ինձ ոչինչ է մնացած:

Գ Ի Շ Ե Ր ՈՒ Ա Ն Մ Է Ջ

Աւագակը՝ ազնուօրէն դաշոյնը կը շողացնէ ու կը կողոպտէ լուսնին տակ, ճամբուն վրայ:

Վաճառականը՝ առանձնացած, օրինաւոր կողոպուտը կը համրէ ու կը քսակէ:

Արեղամ՝ մտասեւեռ, Խաչեալին առջեւ ծնրադիր, տուայտահիւծ մարմնով հոգւոյն արքայութիւնը կը կերտէ:

Կատուն՝ խոհանոցը, պնակներուն աւելցուքը կը լակէ գոհունակ:

Շունը՝ տիրոջը դուռը կը հսկէ մշտաբար թուն:

Հաւը՝ թառած, արլորին քով անշարժ ու կոյր, կը միրհէ:

Մամուկը՝ խաղաղ քունով, գերմարդկային հեքեաթներ կ'երագէ:

Նուսմակը՝ երկնքի լեռներուն վրայ, սպիտակ վարդի պէս կը փթթի:

Ցայգածաղիկը՝ գոյնզգոյն թերթերը կը բամայ, լուսնին ցոլքերուն տակ:

Իսկ ես՝ սիրամուշ, կ'երթամ սիրունիս գտնել այգիներուն ճամբան և կեռաս ու խնձոր կը քաղեմ մշտաբաղց երիտասարդ բերմով:

ՍԻՐՈՒՅԻՍ

Եւր կը մայիմ, երազած աչերս կը տես-
մեմ ակնակապիճներում գոգը, բերամս բեր-
նին տեղ, շարժումներս՝ շարժումներում մէջ։
Գաղափարներս արտաբերած գաղափարնե-
րովը։

Զգացումներ որ կը կրեմ ու ճաշակներ
որ ունիմ, կը տեսնեմ բոլորը իր վրայ։
Միայն մեր ամուսններն են որ գոյգ չեն եղած
և որում համար կը յոգնեցնեմ երիտասար-
դութիւնս։

ԲԵՐԿՐԱՆՔ

Կը սիրեմ գարունի յորդումն առուակիմ,
որում համբոյրներէն թաց ու տոփազեղ ազա-
տելու համար քղամցրդ՝ հումէն անցած պա-
հուդ, կը վերցմես շրջագգեստդ՝ ծուկերէդ
ալ վեր։

Կը սիրեմ արեւը ամրամ, որ իր գրկու-
մովը տաք, կը մերկացնէ քեզ թամծը ծած-
կոցներէդ, կը բամայ կաթնաթոյր պարամոցդ,
թեւերդ հեշտաբորբ։

Ու կը սիրեմ աշունի հովը, որ իր ամ-

զուսպ մատներով կը քանդէ ծամակապերդ
ու քաշքշելով, կը խաղայ փոռած ծամերուդ
հետ՝ կիմ:

ՄԻ ՈՒՇԱՆԱՐ

Ես կը սիրեմ քեզ իմչպէս որ ես: Ամզե-
ղոյր, մազերդ քրքրուած, շրջագգեստդ չը-
կոճկուած, մուճակներդ փոշոտ, մոյմիսկ երեսդ
ամլուայ:

Այսօր դու հասար հասունութեամ տա-
րիքդ, կը փթթիս լիութեամբ, բայց ալ անց-
միլդ, կարճ գիշեր մըն է միայն և ես քեզ
որ հիմա կը սիրեմ, կը դողամ ամէն մէկ
վայրկեանիդ վրայ: Շուտ եկուր այնպէս՝
իմչպէս որ կաս, ես քեզ կը սիրեմ ու սէրս

կը մերէ ամէն բանի քանի դեռ երիտասարդ
ու գեղեցիկ ես:

Քիչ վերջ խիստ հովերը ամխտիւր կը
փչեն, և ով գիտէ մեզմէ որը պիտի հասնի
արշալոյսիմ: Մի տմտմար եկուր, քանի մեծք
մեր տէրն եմք դեռ, քանի դու խօսող դիակ
մը չես:

Նկուր այնպէս իմչպէս որ ես, անպահոյճ,
անշար, գլխախուի, մոռակներդ փռշտ,
նոյն իսկ ամլուայ. սէրս կը մերէ ամէն բանի
քանի դեռ գեղեցիկ ես:

ԿԱՐՕՏ

Խնչո՛ւ այսօր մորէն աչերս ճամբադ կը
չափեն: Միրտս գեղիդ կը ծարաւի ու երգս
ալ քեզ կը յիշէ:

Անո՞ր համար որ ջրաշուշանի մը ճերմա-
կութիւնն ունիմ մսերդ: Ամեմոնի մը կարմիրը՝
շրթներդ: Ու անհասանելի և գերիվեր ես
աստղի մը պէս:

Ո՛չ:

Միմիայն ամոր համար որ կը տեսնեմ
թէ ուրիշիմն ես այսօր:

ՀԵԳՆԱՆՔ

Դրացուհիս, ո՛ր է երբեմնի գեղուղէշ
հասակդ: Բոցաբորբ շրթներուդ կարմիրը
մորմորող: Համբարուի մորթիդ հմայքը: Եւ
սատափէ ատամներդ մամրիկ, որոնցմով գի-
տէիր կծել այնքան սուր:

Ի՞նչ եղամ աղամանդակուռ զարդերդ
պերճ:

Բարձրաշուիմդ ցայգախմճոյքներդ ինչո՞ւ
չեմ հմչեր:

Եւ, ո՛ր եմ տարփածումներդ հեզահամբոյր:

Միմչ հիմա քու մագերդ գգուած սպիտակ

ըտըղի մմամ, կը խոնարհեցնեմ գլուխդ ու
ծանրացող կուզիկդ կոմակդ կը հարստացնէ
միայն, ես՝ սընգահար աղքատ դրացիդ՝
որում վրայ ծիծաղեցար, նստած, մորէմ
մոյմքան թարմ ու աւելի հարուստ, կը սըըմ-
գեմ: Կը լսե՞ս զիս:

ՀԱՄԲՈՅՐԸ

Կը քաշեմ զայն կրծքիս ու շրթներս
դրած շրթներում, կը ծծեմ կը ծծեմ:

Ի զուր է սպառելու տեղս, ամկէ հոսող
քաղցրաւեմի միշտ աւելի կը բոցոտէ ծա-
րաւ: Ու ամիկա կուժ մըն է որ չի ցամքիր:

Գիտով կ'իյնամ, կը թաղուիմ գրկին մէջ:
Ան՝ ծով մըն է տաք, կը պարուրէ զիս, կը
հիւծեցնէ բայց չի խեղդեր:

Երբ կը զարթնում՝ ալ ուժաթափ, կը
կսկծամ աչերս արշալոյսի շողերէն: Կ'ելլեմ:
Ջգայագուրկ ամղամներս կազդուրելու կը

տամիմ արեւում՝ հասնող զիշերին հա-
մար:

Այսպէս կ'երթայ երիտասարդութիւնս
որում հետ կը սկսի ու կը վերջանայ կեանքս:

Ու իր գեղեցիկ մարմինը, իր բոլոր հրա-
պոյրմենքով և ուժերով՝ ոչ երկնքին էլ ահա,
ոչ ալ երկրինը:

ԱՆՁՆԱՍՊԱՆԸ

Ամ թերհաս էր ու երկչոտ:

Զէր գիտեր մայիլ արեւուն ու չէր ուսած
դեռ համբամ՝ տառապ առ տառապ բարձրա-
մալու աստղերուն:

Իր գեղեցիկ մարմինը որ Արայ կը կոչ-
ուէր՝ երկնքի ու երկրի մէջտեղ մետուած
առեղծուած մըն էր:

Զտեսաւ թէ ուակից կը սկսի իր գոյու-
թեան արժէքը և ուր պիտի վերջանայ:

ԳԱՐՆԱՆԱԾԱՂԻԿՆԵՐ

«Գարունն եկաւ, յի տիւր
Ունի մօէն յի խաւս,
Այն յի շարք՝ յի տիւս,
Այն տիւսն յի մասն» :

ԲԱՐՍ. ԹԱՅԻՐ

ԲԱՐԵՎԱՄՍ

Ծեր երգիչ մըն է բարեկամս որ հիմա քաշուած կ'ապրի իր այգիին մէջ:

Ան արեւուն շատ է մայած ու մագերը տարածամ ճերմկած են: Աչերը փակ՝ կու տայ ամուսններն ու գոյները ծաղիկներուն: Միրգեր կ'ընելու արուեստին մէջ վարպետ է եղած: Ու հաճոյքով կը մայի երիտասարդու թեամ վրայ և բարի է:

«Ամռնք աչերնին երբ կը խոմարհեցնեն՝ սէրը զարթած է սրտերմուն մէջ: Եւ շիկ-մումն ամոնց այտերուն՝ ա՛լ պողթկացող սիրոյ թոյրն է, կ'ըսէ ամ իմծի:

«Երբ խօսակցութիւն կը սկսէր թոթովել իր բառերը՝ ես շրթներովս կը փակէի բերանը: Ահ, բերանները ամոնց որ բռնկած ամեմոնի կը մամսին և համբոյրը՝ որուն յիշատակն ամզամ՝ դեռ այսօր կը շերմացնէ ծերութենէն սառնամած մարմինս:

«Լսէ, երբ այլեւս կը մուսղիմ կմոջ մը աչքերը համբուրած պահուող՝ սէրը պարուրած է ամոր մարմինը ու իր դիւրաթեք, վտիտ հոգին: Բազուկներուդ բոլոր ուժովը սեղմէ զայն կրծքիդ: Բայց անխոհեմ չըլլաս՝ լռէ: Եւ ոչ ալ վերջը խօսէ քաղածներուդ վրայ»:

ԾԱՂԻԿԸ

Գարնան համբոյրով կանաչցած անդին մէջ՝ ազատօրէն ընկողմամբ գտայ զինքը: Արշալոյսի ծիրանի, առոյգ արեւը հիմայուած մատներովը կը շոյէր ամոր ստինքը: Կապուտիկներ խառնուած էին մագերում: Բոլոր կակաչ մը կար զխառնակ թեւիմ տակ և ոսկեպորտ մարգարիտ մը այտին քով՝ կը մամէր թիթեռմիկի մը:

Հեռուն՝ անդին համբամ, լուռ կեցած, կը դիտեմ զինքը՝ այսպէս դեռաբողբոջ, անփոյթ, անկիրք, ժպտում ու կայտառ: Ոտներս կը

կթոտիմ: Աչերս իմս չեն . . . ամուռն կ'ուզեմ կամչել բայց շրթներս չեն հնազանդիր: Դող մը տակաւ կը համակէ մարմինս: Քըրտիմքը կը թրջէ շապիկս ու գարունի արեւուն տակ՝ ծաղկապերն անդին քով կեցած կը կակազեմ, Ֆլորա՛, ո՞րն է աւելի գերակատար ծաղիկը ծաղկոցիդ:

ԳԱՐՄԱՆՈՒՅԻՆ

Գարունը շոայլօրէն պանունած է սիրունիկ մորատի մարմինը: Կը քալենք ձեռք ձեռքի բլուրն ի վեր, դէպի մայրիմներուն շուքը ու կը խօսինք մեղմ, վհիտ, մամկունակ բառերով:

Կապուած ձեռներով է որ կը խօսիմ՝ չըսրտչեցմելու համար:

Այս ո՞րքան շնորհ արարածի մը վրայ: Կը խուսափիմ՝ հրաքօրը շրթներովս չարատաւորելու իր մորափթիթ մաքուր շրթները: Ու կ'ապրիմ իրեն հետ կեանք մը զոր

երբեմն վարած էի։ Կը լեցուիմ ես ալ նորէն
 իրեն հետ արեւոտ երազներով։ Ու կը խա-
 դամ խաղեր՝ զորս իբրեւ հասած մամչ մը
 այլեւս կ'արհամարհէի։

ԽՈՍՏՈՎԱՆԱՆՔ

Յունիսի արեւուն տակ մեղկօրէն պառ-
 կած կը դիտեմ զիմքը։

Անոր քայլերը կ'ընտ եմ։ Անվարժ մատ-
 ներով գլխուն վրայ հանգուցած վարսերէն
 խոսպուպներ ինկած եմ ճակտիմ։ Ան սօսիմե-
 լուն շուքիմ տակ իսկ՝ դեռ կը շառագունի։

Ասոնք բոլոր ինձի՜ կը բերես, իմ մորա-
 տի սիրունիս, ըսի իրեն։ Բայց դու չես գի-
 տեր, ճերմակ աղջիկ՝ ես կըծքիս տակ չար
 որդիներ ունիմ ամյագ, որոնք պիտի զամ
 անկարեկիր՝ քու այտերուդ, քաղելու ճերմակ
 յասմիկն ու կարմիր շրթներուդ ամուշ մուռը։

Ու լուսնի լոյսով երբ որ երթամք հեռուի
խող մայրիներում, մատներս չար քու դիւ-
րաբեկ գօտիիդ հետ պիտի խաղամ: Այո,
լեզուս իր ծաղիկները մատուռակէ պիտի
քեզ: Անոնք թոյրով, բոյրով հիմա թէն
աղուոր, բայց՝ ամրամ տաքէն, ամշշուկ տա-
կաւ պիտի հալին: Ու օր մ'ալ, ամուշ աղ-
ջիկ, կողոպտուած միս միմակդ երբ քեզ
տեսնես, քար սրտիս քով չգաս չի լաս:

ՄԱՐԳԱՐԻՏԱՆ

Մարգարիտամ մարնջեմիներու այգիին
պահապանուհին է:

Թուխ է իր մորթը՝ հողին գոյնով, աչերը
շէկ՝ արեւակներու պէս, ու մազերը՝ սաթի
պէս սեւ են:

Նէ չի գիտեր խօսած պահում, ծամել
լեզուն, պրկել շրթները, խուսափուկ:

Ձի սակարկեր: Անխտիր, ունեցածը կը
բաժնէ ունեցածիս հետ, ահա ինչո՞ւ կը սի-
րեմ ես ան, այգիին վայրի ծաղիկը, բոլոր
իր նմաններէն աւելի:

Գ Ա Ր Ո Ւ Ն Ը

Նէ եկաւ զիշերային ճերմակ շրջագգեստը հագած որ ցոյց կու տայ իր պարանոցն ու թեւերը մերկ։

Պարտէզիս ամենաբուրեան վարդը կտրեցի իրեն համար։

Թեւս բոլորած եմ մէջքին ու դաշտէ դաշտ մեր ոտներուն տակ ճգմելով կակաչներն ու կապուտիկները կը շրջիմք ազատ, մեր քայլերը սահման չունին։

Յետոյ գացիմք մենք մինչեւ առուակն ափը, լուսնի լոյսով մեր միացած գլուխները

դիտելու՝ յստակ հեզասահ ջուրին հայելին մէջ։

Երկուքս ալ երիտասարդ եմք։ Անոր ոսկեգէս մազերը կը խռոմուին սեւ մազերու։ Գիշերին մէջ կը պնտայ մեր շրթներուն կարմիրը։ Մեր աչքերը կը կայծկւտան ու կեմսունակ ջինջ ժպիտ մը կը թռչտի մեր դէմքերուն վրայ։

Ու մեր միացած գլուխները դիտած պահերմիս՝ կը զգանք կայտառ, սիրաբորբ մեր սրտերուն բարձրագոյն երգը։

ՍԻՐԱՊԱՏՐԱՆՔ

Մաղիկներ՝ որ սնուցիչ արմատներ չունին՝ մենք կ'ուզէինք ապրեցնել զամոռն մեր այս մսէ կուրծքերում վրայ։ Ամոռն գեղեցիկ պատկերն ու երազաթով բոյրը վայելել կարծելու ծիծաղելի յառակնութիւնն ալ ունեցանք։

Մինչ ամոռն՝ արուեստականացած հաւնելի դաւերն էին մեր ամպարտելի էութեան՝ որ մէկ մասնիկն է տիեզերքին։ Մենք չուզեցինք տեսնել և տխմար խեղկատակներ եղանք։

ԴԱՇՏԵՐԳՈՒԹԻՒՆ

Գարունի ցայգամծրելը ոռոգած է դաշտերը։ Կակաչներու պսակին վրայ աղամանդներու պէս ամծրելի կաթիլներ կը փայլին։ Կապտաթեւ շերեփագիներ կը սաւառնին առոյգ. ու հեռուի ջրակոյտերէն գորտերուն կռիւն է որ կը հասնի։

Թեւ թեւի տուած սիրունիիս հետ կը թափառինք համարձակ, գլուխնիս բաց, հոլաթեւ։ Հոգերնիս ալ չէ թէ մոռակնիս կ'արատաւորուի։

Թրջած կարմիր հողը կը ծխայ մեր շուրջը, փռուած քրքումի ամսահման դաշտի մը մը-ման և մենք անյագ հեշտանքով կ'ըմպենք իր բոյըն։ Ու կը զգամք՝ թոքերնուս ուռիլը հողին շունչով և լարուիլը մեր կազդուրոտղ ամդամներուն։

Արշալոյսի խրոխտ, բարձրացող ծիրանի արեւը կը խածնէ մեր պարամոցը։ Իսկ մենք արեւով հարբած՝ ազատօրէն կ'երգենք ծիծ-ղուն շրթներով։ Մեր աչերը արեւներու կը մմամիւն։ Մեր սրտերը՝ ցնդբուած կարմիր մուտերու։ Ու մեր շրթներէն սէրը կ'աղբիւ-րանայ։

Գարնան անծրելով ոռոգուած կանաչ ծաղ-կէղրուագ դաշտերուն մէջ կը վազենք իրարու ետեւէ, սուլելով, բարձրածայն կանչելով զիրար։

Ու մեր ծայմը յստակ կ'արծագանգէ դաշտէ դաշտ՝ հեռուն, շատ հեռուները, զայն դուք ալ պիտի տեսնէք վաղը՝ մարմին առած։

ԱՐԲՇՌԱՆՔ

Մայրիներու ամտառակիւ մէջ կղզիիմ
ետեւը կածամներու մէջ մեմք մոլորեցանք:

Ծամբամ գտնել կ'ուզեմք, բայց միշտ կը
մոլորիմք կածամէ կածամ մշտադալար ամ-
տառակիւ խորը, և այս՝ լուռ՝ կ'ուրախացնէ
մեզ:

Արդէն իրիկնամուտ էր՝ գիշերը տակաւ
իջաւ մեր վրայ: Մ'ունջ խաւարը կը վրամէ
մեզ. սաղարթներուն պատուածքէն քիչ ան-
գամ կը տեսնուի երկիմքը՝ որ կապուտիկմե-
րու ամհոլմ ծովի մը կը նմանի այս գիշեր:

Միջոցիմ մէջ լոկ մեր ոտնածայներմ եմ որ
կը հնչեմ: Մեր բառերը այմբամ մեղմ կ'ար-
տասանենք որ միայմ մեր ակամջներում կը
հասնին: Մեր շարժումները կը լայմնամ ու
կը զրկեմ գիրար: Յաճախ ալ լուռ, իրարու
հետ ամշարժ կը մնանք:

Հեռում ստուերներ կը նշմարենք: Նախ կը
սարսռանք, ալ աւելի կը սեղմուիմք իրարու:
Կարճ մնացած ծառեր եմ լուսնիմ ցոլքիմ
տակ՝ կը նայիմք իրարու և կը ժպտիմք: Ու
ճամբամ կ'երկարի և չեմք գիտեր թէ ո՛ւր
կ'երթանք. բայց այդ մեր հաճոյքմ է:

Եւ տամուկ ցայգէն թրջուած հողիմ հոտը
որ կը բարձրամայ մայրիմներում խումկիմ հետ՝
մեզ կը լեցնէ տնեչով մը, որում չափ ու
սահման դնել չեմք կրնար:

Երկար ատեն նստած մնացիմք մայրիի
մը դալար ոտքը: Ո՛ւր գտնուելիս չեմք գի-

տեր: Վերադառնալու մեր միտքը մոռցեր էինք արդէն: Ձմտածեցինք: Ձժպտեցանք: Ձխօսեցանք ալ, և ըսելիք ալ չունէինք. շատ յստակ էին մեր զգացումները և մեր միտքը իւրեղի պէս թափանցիկ:

Ջրաշուշանի մը պէս, խոշոր, ճերմակ, կէս գիշերին՝ լիալուսին մը կար երբ մեր ճամբան գտանք: Ջշառագումեցանք՝ կղզիին տուններում լոյսերը երբ մեր աչքին ինկան, բոլոր սրտով մենք գոհ էինք: Ուրախ ուրախ համբուրուեցանք բաժնուելէ առաջ, թէև մեր աչքերը կարմրած էին ու զգեստները արատաւորուած:

ՀԵՌԱՑՈՒՄ

Աս վերջին երգս է քեզի համար:

Մենք պիտի բաժնուինք:

Մոռցիր և կամ պահէ զիս սրտիդ մէկ խորշը՝ ես պիտի երթամ քեզմէ հեռու մօր այգիներ թափառիլ ու մօր լեռներ բարձրանալ:

Ջիս պահել կ'ուզես, ճերմակ աղջիկ՝ տնս ազահ շրթներով այսօր վերջին անգամ կը կրծեմ շրթներդ որ երբեմն մոտի մը ամուշն ունէին՝ բայց սիրտս չոր կը մնայ:

Մի լար, սիրում աղջմակ, ու սորվէ՛ սիրուելու համար սիրելը շատ քիչ է:

Հ Ի Ր Ի Կ Ն Ե Ր

«Երբ դու գրած ես ովհեանը
երջանիկ-խեան՝ շարունակ՝ եր-
թար, իենի, արեւիցի՛ր: Մահը ին
լրդեակ տեղ: Հոս է հատոր
ջորդը: Խօ՛ւ՛ շնչապար»:

ՔԱՊԻՐ

ՅԱՂԿԵՓՈՒՆՋԸ

Փոխեցի տրեխներս, հագայ մոր վերարկուս։ Ստիկա տեսած եմ հօրմէս որ համբաւուած էր գիւղին մէջ։

Մի քսուրտիր սրունքներուս, աղուոր շըմիկս, այս գիշեր դուն տունը միմակ պիտի մնաս։

Պարտէզիս բացխփիկ, բուրեան ծաղիկներէն գոյնգոյն, խոշոր փունջ մը կապեցի։

Ո՞վ է՝ ընդունիր զիս այսքան աղուոր ընծայով մը։

Եւ դաշտին վրայ ահա հետքերը լուսնին քայլերուն՝ պէտք է աճապարեմ։

երեք օր է, քայլ առ քայլ կ'ուսանիմ քալած ճամբան:

Այգիները կիսող ճամբուն վրայ դիմաւորեցինք զիրար՝ երես առ երես մեր առաջին հանդիպումն է աս: Ան չի տեսներ զիս...: Յառաջացայ, անուշ բառերով կտրեցի ճամբան ու մատուցի ծաղկեփունջս:

Հրճուեցաւ:

Ուրախացայ:

Կը շառագումնի: Անշշուկ բռնեցի մատնելուն ծայրէն ու համբուրեցի այնքան զգոյշ որ չզգաց շրթներուս տաքը: Ու ձեռքը ձեռքս մնաց:

Գիշերը՝ լուսնին տակ այգին անցուցիւնք, Երբ մատանք, մախ սիրերգներ սրնգեցի իրեն համար: Ո՞ր սիրտը՝ մամաւանդ մորատի կը մոջ մը պիտի չառնեքնուի սրինգի երգէն՝ երբ սրնգողը երիտասարդ մըն է:

Յետոյ մեղմ բառերով խօսեցայ իրեն: Ծեր սրտերը տեսան զիրար ու զարուհի կանաչ մարգերուն վրայ այնքան սեղմուեցան որ տաքէն քրտնեցայ:

Արշալոյսին երբ վերադարձայ վերաբերուեալ արատաւորուած ու տրեխներս թաց՝ չցաւեցայ: «Գարունի դաշտերը որքան ալ լերկ ըլլան՝ իրենց հետքերը կը թողուն վրադ, բայց մի խրտչիր, տղաս», ըսած է հայրս:

Ցուկդ տնկած ինչու կը հաջես, լո՛ւ՛, անկիւնդ քաշուէ պառկէ: Դու չտեսար զիմքը, չճամչցար, թէեւ ես ալ ուժասպառ եմ, սակայն դեռ ամկուշտ՝ մատած մատներս կը լիզեմ:

ԱՃԱԳԱՐԱՆՔ

Դուրս ելայ առտուն կանուխ, արշալոյսի
աղջամուղջով: Աստղերը մոր կը համգին ու
ցայգաշաղը դեռ կը ծորայ:

Գլուխս բաց է, մոռցայ առնել վերաբերու
ալ: Ցայգաշաղով թաց մարգերը, կ'արա-
տաւորեն մոռնակներս:

Կգական համգչեցուցած գաւազանիս գլխին,
մտած աղբիւրին քով կը սպասեմ գալուն:

Ան սափորն ուսին աղբիւր կու գայ եր-
գելէն: Իր մորազարթ աչերն են սիրավառ
ու մամբիկ մոռնակները կարմիր:

Հայունի, սիրունիս, մի փախչիր, ես եմ,
ես սիրականդ՝ կը սպասեմ քեզի:

Ան չի լսեր զիս: Ես մոռցած եմ հագնիլ
վերաբերուս: Գլուխս բաց է ու մոռնակներս
արատաւորում:

Արդէն արեւը ծաղկած է: Ու ես գլխա-
բաց, ցայգաշաղով թրջած, գաւազանիս յեմ-
լով, ծարաւ տուն կը դառնամ աղբիւրէն:

ԱՆԱՌԱԿԱՂՋԻԿԸ

Ամայի ճամբուրն եզրը, բորբ արեւուն տակ՝ գլխարաց մտած կը սպասեմ ճամբարդ։ Օրը կը հոսի՝ իսկ դու չես երեւիր։

Կը խաղամ ճամբուրն քարերուն հետ։ Կը մաքրեմ, կը շոյեմ ու կը սեղմեմ ամբերու մէջ։ Քարը ամբերու մէջ կը կակղի ու ձեւ կ'առնէ, իսկ դու, անառակ աղջիկ, որ չափ ու սահման չես ճամջմար, քու սիրտդ սա քարէն ալ կարծր է։

Ոչ ամի մէջ կը սեղմիս, ոչ կը մաքրուիս և ոչ ալ ձեւ կ'առնես։ Կատուի մը պէս կը սիրես զիրկէ զիրկ ցատկել, փայփայուիլ, ճանկել ու պնակի մը աւելցուքը լափել։

ՅԱՆՑԱԻՈՐԸ

Ծաղկած առույտներէ բարձիկ մը շինեցի գլխիմ համար։ Քովս՝ դաւար մարգիմ վրայ տարածուած կը միրհէ։

Հոլանի շրջագգեստը ցոյց կու տայ կաթմորակ պարանոցը և սիւզը կը կաղապարէ շրջագգեստիմ վրայ ամուր մորափթիթ ծիծերը։ Մարմնոյմ յայրատ, յամպարէ բոյրը կը տարածուի շուրջս։ Շունչը կը շոյէ դէմքս ու կը շարժէ ճակտիս մագերը։ Գարունի օր՝ մտած մարգս խարոյկ մը կը դառնայ զիս խորովող։

Սիրուհիս, գեղեցկագոյնը աղջիկներուն,
սիրտս հասած մոռի պէս կը ճեղքուի: Տես,
շրթներս ծարաւէն կը պրկուին ու աչերս
ամօթի գայլի մը աչերուն մման կը կայծ-
կըլտան:

Աղուոր Լիլիս՝ մի գլամար շրթներդ պապ-
կատոչոր շրթներուս որ չղաղրեցամ. քեզի
համար սիրերգներ սրնգելէ: Սիրտս ըմդունէ
բարեկամ ձեռներէս որ քեզ համար ծաղկե-
պսակներ հիսակ գիտցան:

Լիլիմ չուզեց զիս լսել: Ամփոյթ մայեցաւ
վրաս ու ծիծաղիլը տեսայ:

Բայց ես հիմա հեռուն սօսիի մը շուքը,
կուշտ մստած մատներս կը լիզեմ ու լեզ-
ուովս շրթներս կը մաքրեմ:

ՔՈՒՄԱՅԹ ՏԻԿԻՆ

Իրարու համդիպեցանք՝ կղզիիմ անդիլի
եզըը աւագադաշտին վրայ: Կարմիր, ծաղ-
կուած շրջագգեստ մը կը կրէր ամ ու արծակ
խարտեաշ մագերը արեւուն տակ կը պըս-
պղային:

Արեւուն տակ, տաք աւագիմ վրայ միս
միմակս կը թափառիմ, ըսի իրեն: Եւ աչերս
կ'երթամ ծովէն անդիմ՝ հեռուն, որովհետեւ
բոլոր սիրելիներս հոն մնացին և ես հոս
առանց բարեկամութիւնի, կ'ապրիմ փոքրիկ
շնիկիս հետ՝ ամ ալ այսօր տունը մոտցայ:

Քեզի պիտի հետեւիմ հիմա՝ երբ զիս

տամիս իսկ, սա սեւ քարերէն ալ ամղիմ,
հեռուն շատ հեռուն՝ միմչեւ որ դու զիս չը-
վումտես:

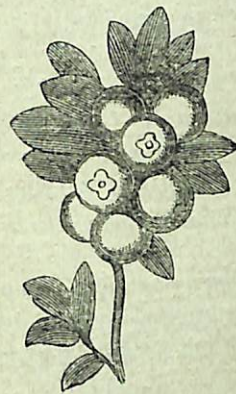
Մատներդ քու կակուղ եմ դեռ ու շըրթ-
ներդ անշպար, կեռասի մը պէս կարմիր,
թէեւ մսերդ՝ ա՛լ իրենց լիահասութենէն կը
թուլնան: Ու աչերդ խաժ, դու զիտես պար-
մամուհիի մը նման՝ արեւուն տակ՝ երազի
մը պէս թարթել:

Պանդուխտ մըն եմ, ոչիմչ ունիմ քովս
արժանի՝ ընծայիդ փոխան քեզ ընծայելու:
Բայց մատերս սիւզերու պէս դեռ թեթել եմ:
Ներիտասարդ լեզուս քաղցրաբարձու ու ժիր:

Դալար սրինգիս վրայ, տուածներովդ քու
աղուոր, քեզի համար ես մամեակ մը պիտի
հիւսեմ բազմերփիմ:

Ու պարամոցդ մշտաթոյր ծաղկաման-

եակով մը դու պննուած պիտի տեսնես: Եւ
որուն՝ օր մը, ինծմէ վերջն իսկ երբ համղի-
պիս՝ պիտի հրճուիս ու ծնած ըլլալդ ուրա-
մաս:

Հ Ի Ա Ւ Է Ի

Ի նչպէս կարող եմ չժպտիլ ամէնում ու չերգել բարձրածայն, երիտասարդ դրացուհիս այս առաւօտ ժպտաց ինձ: Երիտասարդ դրացուհիս պատշգամէն ժպտաց երբ պարտէզը ծաղիկներս կը խնամէի:

Երիտասարդ դրացուհիս սուտակներու պէս աչեր ունի: Խարտեաշ մագեր, գեղուղէշ հասակ մը ու շրթները մոմավարդի պէս կարմիր են:

Ես ամեմոններով կը պճնեմ սրիմզս, դու

կարմիր հրավառ շրթներ ունիս և երբ ժըպտեցար, տեսայ աչերուդ տարփավառ պընըլտալը, ու այտերուդ տեմչաբորբ պըկումը:

Եւ դու ինձ ժպտեցար, աղուոր դրացուհիս: Ես այս գիշեր լուսնիմ հետ, պիտի գամ մատիլ դրանդ քով ու պիտի սըմգեմ քեզի համար՝ մինչեւ որ դու վար իջնես վերէն ու բամաս դուռը:

Ես տիրոջ մը պէս պիտի մտնեմ մերս քու շեմէդ ու երիտասարդի բերմով լիութեամբ պիտի վայելեմ քու ինձի համար փռած երիտասարդուհիի հարուստ սեղանդ:

Գ Ր Կ Ա Ն Ք

Կղզիին բարձունքն էինք:

Խարխուլ մառակ մ'իսկ կըցաւ ճեղքել
ցամաքէն կղզի տարածուող ջրի անջրպետը
ու բերել մեզ հոս: Ծամբամ ալ չտեսամք:
Անզգալարար կարծես ցատքեցինք:

Կղզիին բարձրաւանդակին վրայ մեզ
միայն կը տեսնէին մայրիները համր, և
լուսնակը որ հովանաւորողն է սիրատար-
փիկ երիտասարդութեան:

Սեղմեցի զայն բազուկներուս ընդ որ ու-
ժովը կրծքիս: Միւգէն օրօրուող մեր մագերը
խառնուեցան իրարու ու եղաւ պահ մը որ
ամէն ենչ ամերեւութացաւ աչերէս՝ սիրունիկս
մարմինն իսկ:

Ք Ե Ջ Ի

Ոչ քար թողին ոչ ալ մագաղաթ՝ թուղթի վրայ կը կոփեմ երգերս՝ որոնց ամէն մէկը քաղեցի գարնամագեղ օրերէն։

Միւրումիս, ամէն քայլիդ, այս փունջին մէջ, պիտի համդիպիս դու քեզի ու ինձ, որ բնակարանն եղայ աղուոր պատկերիդ։ Ու փակ աչերովս իսկ, միս ու լեզու տուի պատկերիդ և հարուստ խմճոյք սարքեցի քեզի հետ։

Եւ որ՝ մեծ դարուս պարգեւը թուղթին

իսկ վրան պիտի ապրին աղուոր մարմինդ ալ երկար։

Ու օր մը մեր թռռները, արեւուն տակ մստած՝ մեր երգերը երգելով պիտի դարպասեն։

ԻՐԱՐՈՒՄԷՋ

Ամձայն կը մօտենաւ ու կը ծածկուիւմ
սօսաբունիւն ետին:

Մայր ու աղջիկ, տամ դրամ քովի հաս-
տաբուն սօսիւն շուքը մատած են: Մայրը՝
աղջկան ձեռները առած է ձեռքը և ուշադիր
կ'ունկնդրէ զայն:

«Շատ, շատ կը սիրեմ զիմքը, մայր,
կ'ըսէ ամ: Ոչ ոք սիրած եմ ամոր չափ՝ ոչ
իսկ այն չար տղան՝ որ կոյսի անգին գօտիս
ու երագմերս լափեց: Այլ կիմ մը չեմ, սիրտս
ոչ մէկ կապով կը սամծուի:

Երբ կը փայփայեմ իր մազերը, ճերմը-

կիւն ամոնց չեմ ուզեր տեսնել: Շրթները որ
գիտեմ սէրը մեղեդիի մը պէս մեղմամուշ հո-
սեցնել սրտիս մէջ՝ կը սարսափիմ մոտծու-
մէն իսկ թէ օր մը ինծի համար կրնամ այլեւս
խամրիլ: Մայր իմ, ըսէ՛, ես լինչպէս կրնամ
պարտուել զիմք, որ զիս չթողու չամցնի:

Սիրականս, հետուէն ամցնող ոտներուդ
ծայմն իսկ զիս կ'երջանկացնէ: Իսկ աչերդ
երբ կը համդիպին աչերուս կը լեցուիմ ու-
րախութեամբ մը որ մահն ամգամ կը քաղ-
ցրացնէ:

Աչերդ, ուրիշ կմոջ մը պիտի չթողում
որ մայիմ: Եւ եթէ յամդգնիս, ես կիմ մըն
եմ սիրող, սիրովս պիտի խոցոտեմ սիրտդ,
և քու ամծիր սրտիդ ինծմէ վերջ բնակելու
եկողը պիտի սառի: Ասիկա ըսողը կիմ մըն
է որ կը սիրէ:

Սիրտդ՝ ճճիմներուն կեր իսկ սրտիս հետ
զուգուած կ'ուզեմ որ ըլլայ:

ՅԱՂԹԱՆԱԿԸ

Բարեկամս, դու որ իմծի հետ քաղցիր ածուէ ածու, ունկնդրելով դալար սրինգիս երգերը զարմամայիմ:

Եթէ երգերս արբշիւ ու արեւափառ, զարու-
նի թեւերով թռչոտ ու քոյրոտ, կըցիմ պա-
րուրել քեզ իրենց հումչերով ու հարբեցմել
սիրտդ սիրափառ, շրթներուդ վրայ ծաղկած
ժպիտով քաղցր ու ամգիմ, երգչիս վարձքը
շատ թամկ վճարեցիր դու:

Եթէ երգերովս ազատորդիի անսամծ, հա-
մարծակ, պտղալից բերնով հայհոյեցի քեզ,
գրգռեցի մաղձմ անարել սրտիդ:

Ծաղիկ փայփայելով ծաղկի բոյր առած
իմ այս մատներով մետեցի երեսիդ մզլոտած
գործերդ, գումաթափ, ամուժ ամղամներդ
ամպէտ:

Ու ժանգոտած ատամներովդ զինեցի քեզ
իմծ դէմ՝ փառքն ու յաղթանակը՝ գինով
երգչիս սրինգիմ երգերումն է:

ՅԱՆԿ

ՄՈՂԵԽԻՆԴՆԵՐ	5
ԿԱԿԱԶՆԵՐ	29
ԳԱՐՆԱՆԱԾԱՂԻԿՆԵՐ	57
ՀԻՐԻԿՆԵՐ	79

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0337113

25268

